

МОЛОДИЙ КОММУНАР

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рік видання X

№ 95 (1107).

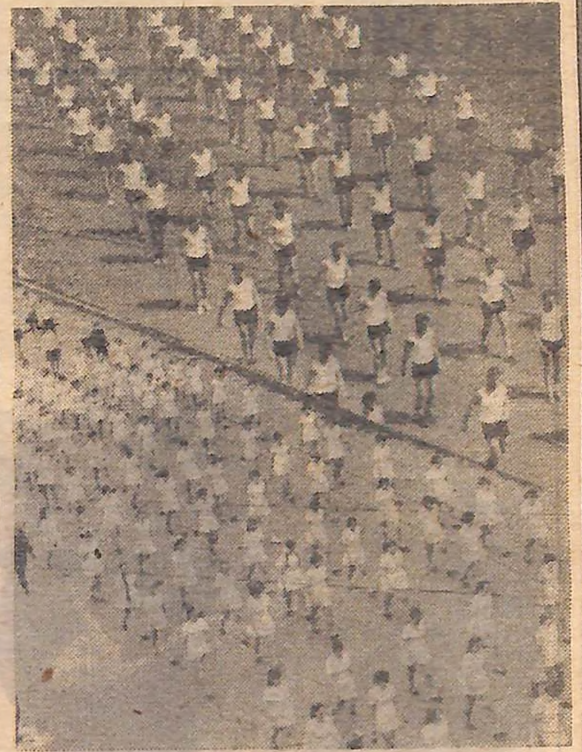
СУБОТА

9 СЕРПНЯ

1969 р.

Ціна 2 коп.

**З святом вас,
спритні,
дужі,
загартовані!**

**БУТИ
ФІЗКУЛЬТУРНИКОМ
ЗОВОВ'ЯЗАНИЙ!**

БЕСІДА З ЗАСТУПНИКОМ ЗАВІДУЮЧОГО ВІДДІЛОМ СПОРТИВНОЇ І ОБОРОНО-МАСОВОЇ РОБОТИ ЦК ВЛКСМ ВІКТОРОМ ЄРЕМЕНКОМ.

Нинішнє свято — ювілейне, бо вже тридцять разів наша країна відзначає День спортивної молодості. Є ще одна особливість цього традиційного огляду радянського фізкультурного руху: він проходить в рік 100-річчя від дня народження В. І. Леніна. А тому повинен стати особливою показовою демонстрацією сили, спритності, вимогливості підростаючого покоління, його готовності захищати свою соціалістичну Батьківщину, справу миру у всьому світі.

У Постанові ЦК КПРС «Про п'ятдесятиріччя ВЛКСМ та завдання комуністичного виховання молоді» було ще раз підкреслено, що комсомол зобов'язаний бути ведучою силою в розвитку фізкультури і спорту серед молоді. Нещодавно ЦК ВЛКСМ разом з ВЦРПС, ЦК ДТСААФ, Комітетом у справах фізкультури прийняв постанову про проведення в 1969—1970 роках Всесоюзного огляду спортивної і оборонно-масової роботи первинних комсомольських організацій і всесоюзного екзамєну комсомольців і молоді по фізичній і військово-технічній підготовці.

Цей огляд вже стартував — в День радянської молоді, 29 червня. Зараз йде його перший етап, який продовжуватиметься до квітня ювілейного року. Кожний юнак і дівчина повинні пройти одинадцять видів випробувань, сім з них — обов'язкові. Щоб екзамєн був добре складений на всіх трьох його етапах, зараз скрізь розгортається велика робота комсомолу при підтримці профспілок і комітетів ДТСААФ, направлена на розширення вже діючих спортивних баз, стадіонів, басейнів і будівництво нових. Багато робиться, щоб підготувати тренерів, громадських інструкторів. Відкриваються всі нові спортивні і військово-спортивні табори. І нехай Всесоюзний день фізкультурника стане першим проведенням підсумків вже зробленого і в той же час стартовим майданчиком для найрізноманітніших масових спортивних заходів: змагань, кросів, пробігів на призи і кубки міста, району, села, заводу.

Переможців чекають цікаві і різноманітні призи — серед них спортивне устаткування, інвентар для туристських таборів і інше. Але головний результат Всесоюзного огляду і всієї масової спортивної роботи — це здоров'я підростаючого покоління. Ми впевнені, що ювілейний огляд стане великим поштовхом для масового розвитку фізкультурної і оборонно-спортивної роботи. До речі, в день свята в Москві будуть вручені нагороди Ленінського комсомолу — почесний знак «Спортивна доблесть» — групі видатних спортсменів країни. Тоді ж відкриється і X літня Спартакіада профспілок. Від усієї душі хотілося б побажати успіхів усім учасникам.

Важливо, щоб у кожній молодій людині виробилась любов до спорту, увійшли в звичку заняття ним — від щоденної ранкової гімнастики до участі у великому огляді.

Людина відповідає за своє здоров'я і перед суспільством, і перед майбутнім. Ми думаємо, що все-таки не зайвим буде на звітно-виборних комсомольських зборах запитувати кожного комсомольця про його особисту участь в спортивній роботі.

Комсомолу країни, юним фізкультурникам доведеться немало попрацювати — відмінно провести всі етапи Всесоюзного огляду, присвяченого ювілею Володимира Ілліча. І цим самим сприяти широкому розмаху масового фізкультурного руху серед молоді.

ТЕБЕ НЕБО В ОБІЙМИ ПРОСИТЬ

Ти виходиш на ранкову вулицю рідного міста. З птією задивляєшся на синю прозорість мирного неба. Ти йдеш в робочій блузі. А поруч тебе крокують десятки людей, таких близьких і рідних тобі. То спішать на роботу лікар і інженер, педагог і машинобудівник. Тебе проймає почуття гордості, що ти в одному гурті з цими людьми, бо твоя професія не менш значима, аніж їхня. Бо ти — будівельник.

Квапнися на будову. А осторонь світяться новизною стіни школи і палацу культури, лікарні і багатопверхового житлового будинку. Там — люди, які з шанобкою і широким серцем повсякчас згадують тих, хто подарував їм ту теплу і таку необхідну новизну. Їх шана й для тебе, і ще для трьох тисяч твоїх ровесників, що теж мають професію будівельника і в різних місцях нашого кіровоградського краю в цьому виходять в робочій блузі, поспішають до рштувань...

Ти минаєш нові квартали. А далі — вже стрімкі стріли кранів пронизують шати спокійного неба. І ось ти вже стоїш у високості. І синя прозорість бере тебе в обійми. І знову люди, що проходять поблизу, пригугляються до твоєї робочої величності своїм вдячним поглядом. Вони чекають од тебе доброті. Вони знову дарують тобі вдячність...

Опусти на хвилину свою кельму. Повернись лицем до тих людей. І скажи: — Ви можете вірити мені. Я зроблю для вас якнайбільше. І якнайкраще.

... Ти стоїш під стрілами кранів. Ти гордий. Ти щасливий. Бо в тебе свято. Його ти стрічаш, принісши радянським людям щедрий гостинiec — новизну міських кварталів, сільських вулиць...

Спасибі за твоє добро!

ТВАРИНИНИЦЬКЕ МІС-ТЕЧКО колгоспу «Іскра» росте з року в рік. Рівними шеренгами стоять довозбудовані приміщення, працюють транспортери. Он червоніють знову дві споруди. То будуються телятники.

Гуде на будові «Піонер». Важкий ківш розчину повільно посувається вгору. — Віра! Віра! Стій!

Стріла повертається, і розчин з коша виливається на сіру бетонну поверхню плит. Кілька хвилин, і він рівним шаром розселиється по перекриттю, заповнить шви стиків і вкряє нерівності. Гугується основа для покрівлі.

Задоволені йдуть поруч рштувань доярки, телятниці. На зиму буде тепле приміщення. Для цього зараз отуг, на будові, майстри з бригади Григорія Правила...

...Іх було п'ятеро. Всі майже одного віку. Як кажуть — допризовного. Лише він, Митрофан Гулий, вже передав свого автомата молодшим.

— Будеш за старшого, — сказав на дорогу начальник «Міжколгосбуду». — Дивись за хлопцями.

— Все буде гаразд, Петре Петровичу.

Потиснули руки.

— Повертайтесь спеціалістами.

Василева мати приклала до очей хустину. Хоч і недалеко, хоч і ненадовго, та воно ж ще дитина... Поїхали хлопці у місто набувати професії муляра, бо спеціалісти сільському будівництву оп як потрібні.

А потім — будова. Правда, Толя Махно і Коля Гордєєв в армії. Проте вони — Митрофан, Василь Редьки та Василь Чудий в одній бригаді. Митрофан часто згадує той день, коли відїжджали на курси. Пригадався і сьогодні. Можливо тому, що зранку йому запропонували знову їхати на навчання. Тепер вже до школи майстрів...

— Гей, там нагорі. Тримай розчин! — це значить, що хвилинка пауза скінчилась.

...На рштуваннях з'явився Петя Сушенко — комсомольський ватажок. Працює він поруч, на будівництві корівника. Знаходить час, щоб забігти на хвилину до хлопців.

— То що, Тарапака вас наздоганяє?

— Не може бути.

— Не може, а е...

Старий муляр Давид

Юдович Ключник жартома наєсплює брови:

— От і рості їх, виховуй. А вони тобі потім на п'яти наступають.

Бригада Степана Тарапаки працює поруч на будівництві такого ж телятника. Сусіди змагаються між собою і іноді навіть важко вирішити, кому віддати перевагу. А сам Степан виріє в бригаді Правила.

керівника допоміг йому відшукати внутрішні резерви. Порадилися будівельники, вирішили: продуктивність праці підвищити на три проценти. Що це таке? А це — продукція на кілька тисяч карбованців. Саме тих тисяч, котрі допоможуть ввести в цьому році ще один телятник. Той, який на мові будівельників зветься «не пусковим».

МЕЛОДІЯ РИШТУВАНЬ

— Наша бригада — кузня кадрів, — жартують будівельники. — Он Митрофан скоро майстром буде, та й Василь Мануйлович з інших.

Майстер В. Дорошко дійсно працював у Правила. Можливо, тому більш, ніж в інших, буває саме в цих хлопців. І не кожні відвідання закінчуються посмішкою. Знаєте, як на будові.

...Обідається з апетитом. Ще б пак. Такий борець та після такої роботи! За столом і Іван Васильович Романовський — секретар партійної організації.

— Прибув до вас, хлопці, теж спробувати лючки не з домашньої печі...

— Просимо.

Кілька днів тому в цей час слухали, як Іван Васильович розповідав про міжнародну Наряду комуністичних партій в Москві. На цей раз захотіли взнати про події за рубежом.

— А тепер про справи сімейні.

Це вже Василь Трохимович Досужий, начальник дільниці.

— Ідемо ми непогано. В усякому разі сто десять процентів даємо. А от з матеріалами не все гаразд. Ше йде цегла у відход, ще й розчин губимо. Чи не з вами ми брали зобов'язання про зниження собівартості продукції?..

Василеві Трохимовичу не так вже й далеко за тридцять. Проте досвід має достатньо, бо він чи не один з ветеранів будівельної організації. Досвід

Молодь трудиться поруч з старшими. Вчитись є у кого. По десятку років працюють в бригаді Д. Ю. Ключник, І. Р. Власенко, І. Є. Ткаченко. За плечима бригади — школа в селі Сосновиці, склад міндобри в колгоспі імені Кірова, свинарник в колгоспі імені Крупської...

Зараз закінчують кладку фронтона. А надійде автокран... А ось і він.

Петро Зозуля підїждже до будови, встановлює машину в робоче положення.

— Хлопці! Ви не проти попрацювати сьогодні трохи довше? Завтра мене чекатимуть на корівнику в колгоспі імені Кірова. Хотілось би завершити ваше перекриття.

Іх вмовляти не доводиться. Потрібно, так потрібно.

...Дивна мелодія у крана. То він стиха наспіває, потім, набравшись духу, переходить на високі ноти. Це тоді, коли над прольотом пропливає залізобетонна плита. І знову переходить на добродушний бас. Плита на місці.

В ці звуки влітається хіба що голос жайвора, бо ж поруч — поле. Ними й закінчується трудовий день будівельників, хлопців бригади Григорія Правила з Олександрівського «Міжколгосбуду», які вирішили будь-що закінчити трудовий рік до Жовтневих свят.

Б. КУМАНСЬКИЙ,
Колгосп «Іскра»
Олександрівського району.

Новий житловий масив в шахтарському місті Олександрії.

Фото В. КОВПАКА.

ЗВОДИМ ДЛЯ МАЙБУТНЬОГО МОСТИ

Після закінчення Дмитровського профтехучилища № 3 Наташа Жежері прийшла в бригаду мулярів, яку очолює досвідчений бригадир Іван Ілліч Кумгир. Тут на будові зустрілася і полужила з Михайлом Артеменком. За рік, що минуло, Наташа і Михайло Артеменки брали участь в будівництві трьох стокивартирних будинків в місті Олександрії. Всім членам бригади, в тому числі Наташі та Михайлу (будівельне управління № 3 тресту «Кіровоградбуд») вручені значки «Ударник комуністичної праці».

На фото: кращі муляри, подружжя Наташа і Михайло АРТЕМЕНКИ. Фото В. КОВПАКА.

ТОГО ВЕЧОРА йшов дощ. Величезні краплі важко падали на бруківку і з шумом текли геть. Здавалось, що все пливе перед очима. Контури бетонних громад, осьова лінія на асфальті, янгарні краплі світлофорів, весь мікрорайон № 2, що на Черемушках, плив, захлипаючись від літнього дощу.

— Чи й у тебе перед очима пливе теж, Василю? — запитав новенький, міцно тримаючись за кріплення балкона.

— Спочатку було, а тепер ні. Зник. А взагалі, профедія монтажника не терпить ніяких звичок. Ті, певно, треба любити. З усіма неприємностями, з усіма радощами, — мовив у відповідь Василь Кравчук.

А дощ не переставав. Монтажники зробили невеличкий «перекур». Сиділи прямо на балконі.

Василь міркував вголос: — Через день-два і в цьому крупнопанельному домі з'являться новосели. Ось, може, з цього вікна дунатиме пісня, тут, на балконі бавитиметься рожевою лялькою мале дівча. А оп в тій квартирі житиме художник, або, принаймні, якийсь інженер. Звідси он які краєвиди чудові! Завтра, обов'язково завтра, засвітиться електрична лампа і на н'ятому поверсі, на останньому. Аби тільки не дощ. Закінчили б сьогодні...

Так завжди. Вогням, світлом і радісним, йти в небо. А йому — на новий об'єкт. Сумпо, звичайно...

Скільки треба часу для того, щоб вага металу стала не тільки звичною для рук, а й чимось просто необхідним? Щоб секретар комсомольської організації тресту «Кіровоградпромбуд» Анатолій Василенко або інкопроб Анатолій Носовський, замислившись на хвилинку, відповів:

— Монтажником стати — то моя ще дитяча мрія. І, як бачите, повезло, чи що... Можливо... Тільки таким, як він, повинно везти завжди. Обов'язково. Я в цьому впевнена, дякуюсь, як він вільно себе почуває на двадцятиметровій висоті. І оберемок сталейних прутів у впевнених руках... Шн-

просто примітна споруда нашого міста. Буде, як і тепер, третій будинок, п'ятий поверх, на якому довго возився з віконними сітєтіннями. Тут, на даху п'ятого, в лютому вирвало скаженим вітром рукавицю, і ніколи було бігти за новою: приварили стояки. Залишив на них, заморожених, клаті шкїри з долоні...

А це — четвертий будинок...

— Ми тоді з Володею Ізодляію бачили вели. Підходить бригадир. Посміхнувся: «Порядок!» — каже. Перший раз поклавив.

— День будівельника де зустрічатимеш?

— В інституті. Я складаю іспити в політехнічній. Якраз буду здавати фізику.

Любить свою роботу. Це помітно. Нові Черемушки — це для нього все...

А зараз — вечір. І сонячне світло поволі ковзає до землі по чітких лініях скла, бетону, металу. Від самісіньких верхінок дерев.

— Жаль буде розлучатися з цим об'єктом?

— Не знаю.

— Часто приходитимеш сюди?

— Звичайно...

...Буде у Василя Кравчука новий будмайдан. Продовження біографії, у якій є добрий початок. Його чергове весіння. Буде...

Тому, що ми обов'язково повинні будувати.

Щоб рости від землі...

Л. МАРКІДОВА.
Трест «Кіровоград-промбуд».

ЩОБ РОСТИ ВІД ЗЕМЛІ

— Кращий монтажник? Будь ласка. Василь Кравчук. Хлопець — перший клас!

...Перший його робочий день був у червні минулого року. Дізнався, що на будову, потрібні монтажники. Прийшов у відділ кадрів і по-військовому: «Демобілізований Василь Кравчук. Комсомолець...».

Прийняли.

Монтажником став не відразу. Довелось чимало робити різноробочим. В перший день бетон підносили, прибирав з території сміття, щось подавав. Та разів двадцять на верхній майданчик бігав. Гляне вниз, на Кіровоград...

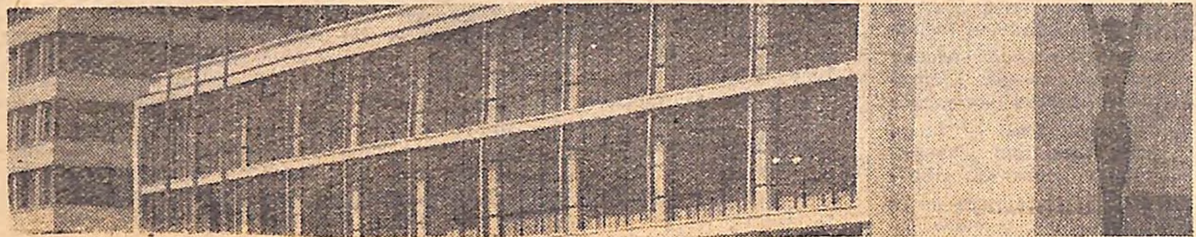
рокий монтажний пояс надійно охоплює фігуру...

Тісна металева клітка, в якій знаходиться ти, повисла в небі, під козирком будинку, високо над старими кіровоградськими дахами, над гулом площі Миру...

— Не кожен на таке спроможний, — говорить бригадир А. Крикуненко. — Особливо взимку на морозі. Бувають такі, що не витримують і йдуть звідси...

Ідуть новими вулицями мікрорайону люди. Закладають голови до найвищого поверху.

Це, мабуть, добре: робити своїми руками те, чим потім буде гартитись кожен. Тільки для тебе буде не

БО ЛЮДИ НАС ЕКЗАМЕНУЮТЬ

Ще в школу ходила, заздрила сусьому батькові. Будівельник він у мене. І літа в нього зараз не ті, але кедми ще не покинув: в когоспій бригаді працює.

Чи, може, батько, чи оті дівчата в голубих спеціалках, що зводили стіни нової школи, спонукали мене теж вибрати цю професію.

Спочатку, після школи, місяць зо три працювала шаєєю. Але скоро збагнула, що то не моє діло. Покинула. І ось вже четвертий рік працюю штукатуром. В цій же бригаді, де я трупкомсортом, трудиться моя сестра Зоя. В нашому колективі вже стало традицією, кожного року, коли учні міського профтехучилища № 2 йдуть на практику, брати у бригаду кілька дівчат. І вже будять пєвні, що після закінчення училища вони знову придуть в наш колектив. Так було і цього року. Випускників Зіну Задіру, Галю Сердюк, Галю Шліничак і інших направили в бригаду, де вони не проходили практику. Дівчата попросились саме до нас, бо тут здобули перший гарт будівельника. Не запитувала, що їм сподобалось у роботі наших комсомольців, але видно з перших днів, що дівчата намагаються працювати нарівні з досвідченими штукатурами Галиною Олійник, Надійкою Босой, Ніною Цимбалаєнко.

Зразу ж, коли прийшло поповнення, комсомольській актив бригади турбується, щоб молоді будівельники відчули за них піклування. Не все спочатку, звичайно, виходить у них. На «летушках», які ми влаштуємоми кожного дня перед зміною, обговорюємо план роботи. Де важко, поря з випускницями ставимо хороших будівельників. У них в чому повчтись. Це дає свої наслідки. Зобов'язання, яке бригада взяла до ювілею

перевірити свої можливості у боротьбі за першість. По обіді збираємося в робочому порядку, вирішуємо комсомольські справи. Ось нещодавно вели розмову за навчання. Вчаться в нас всі. Але як? Про це доповідає на зборах член комсомольського бюро бригади Зоя Куріцина.

Цього року в школі робітничої молоді підуть дівчата, які поповнили нашу бригаду. А Галю Сердюк вже складає екзамен до будівельного технікуму.

По черзі, кожна комсомолка проводить в бригаді ленінські читання, знайомить з новинами життя області, республіки.

Відпочиваємо також разом. Нещодавно побували в Світловодську, Канєві, де поклали на могилу Т. Г. Шевченка квіти.

Коли проїздили містами, я бачила, як дівчата непароком подивлялися на величчі будови; порівнювали, мабуть, з тим, що будували самі. А порівнювати є з чим. У стокивартирних будинках, хлібзаводі, гуртожитках зберігається й наша доля роботи, теплота комсомольських рук. Зразу поспішасмо. Бо дали слово авіаторам закінчити навчальний корпус до Тьного свята — Дня авіації.

Кожного разу, після зміни, коли влітає спецілку, замислюєшся, чи все зроблено за день, що недороблено? Чи що вже говориш, коли здаємо будинок? Хвилюєшся, бо люди нас екзаменують...

Лариса БАБІЧ,
групкомсорг, бригадир комсомольсько-молодіжної бригади штукатурів БУ № 2, депутат міської Ради депутатів трудящих.

Валерій ГОНЧАРЕНКО НА ЛУКАХ ОБРІВ

В краю голубих шляків,
Які я не всі сходив,
В краю і вітрів, і мрій
Іскриться початок мій.
Там кельма моя співала
Про дня лазуровий вулик,
Про світлі гучні квартали —
Пунктири стрімчаків вулиць.

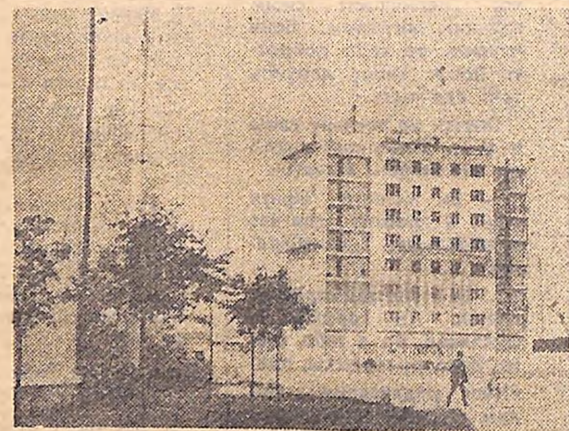
В краю молодого листа
І росяного серпанку
Моє комсомольське місто
Лежить на долонях ранку.

В країні будов надхмарних
Майбутнього мріють обриси,
Де стріли висотних кранів
Завмерли на луках обріїв.

Гей, цегли! Міцного розчину!
Нема ні жалю, ні розпачу.
Є кладка надій весінних,
Риштовки із ранків синіх.

Я — муляр доріг стокрилик,
Що справами марять добрими...
І роки мої, як стріли,
Лягають на луки обріїв.

Дев'ять поверхів радощів

Кіровоград.
...Є ще один дев'ятиповерховий.
Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

РАПОРТ — У КВІТНІ 70-ГО

Леонід Лементарьов став комсомольцем в сільському професійно-технічному училищі, де він навчався на механізатора широкого профілю.

Після закінчення училища Леонід прийхав працювати у рідний колгосп «Дружба» Маловисківського району. Тут він разом з комсомольцями Володимиром Волошинським, Леонідом Лимарем, Миколою Соломахою організував комсомольсько-молодіжну ланку по вирощенню кукурудзи. Молоді механізатори не здавали

першості у виконанні норм і якості робіт. Далися взнаки трудове завзяття, вичення досвіду передових механізаторів, таких як комуніст Олексій Кушніров. В минулому році хлопці одержали по 40 центнерів зерна кукурудзи на площі 200 гектарів.

Але вони розуміли, що на землях колгоспу «Дружба» можна виростити ще більші врожаї. І коли на початку цього року одеські хлібороби звернулись з закликом до кукурудзоводів республіки боротися за 50 цент-

нерів качаністої з гектара, комсомольці зразу відгукнулися на нього. Порадившись з секретарем комсомольської організації, з правлінням колгоспу, механізатори комсомольсько-молодіжної ланки вирішили виростити при мінімальній затраті ручної праці по 60 центнерів зерна кукурудзи на площі 200 гектарів. Обговоривши свої можливості, твердо заявили: — Будемо боротись за приз «Золотий качан»!

Цей приз установили райком КП України і райвикон-

ком для механізованої ланки, яка стане переможцем у змаганні.

Під час сівки кукурудзи молоді хлібороби працювали у дві зміни. На їхньому агрегаті весь час майорів червоний вимпел. Вони першими закінчили сібку кукурудзи, провели досходове і післясходове боронування. А як тільки у рослин з'явилась друга пара листочків, механізатори розпочали міжрядний обробіток плантації. Тричі провели сплущування міжрядь з одночас-

ним внесенням мінеральних добрив. І стоїть зараз кукурудза, як ліс, листя у неї зелене, широке.

В ці дні хлопці збирають врожай — одже за ними закріплено ще зерновий комбайн «СК-4». Їм належить викосити і обмолотити 200 гектарів пшениці, ячменю, вівса. Комсомольський екіпаж Леоніда дав слово закінчити жнива за вісім робочих днів. Половину визначеного вже зроблено.

В. КРАВЧЕНКО.
Маловисківський район.

ВІРНІСТЬ СЛОВУ

